

דברי הכפר

המנהיג הוא במיטבו, כאשר אנשים בקושי יודעים שהוא קיים,
הוא בלתי נסבל, כאשר אנשים סוגדים לו או מצייתים לו,
הוא במצב קשה מאוד, כשהם בזים לו.
לאו טסה

גיליון מס' 2563 * ז' ניסן * 12 באפריל 2019
כפר הנשיא * עלון פנימי
עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

• במצב של אי וודאות 8.4.2019

אני כותבת עכשיו, יום לפני הבחירות. בעוד פחות משלושים שעות אתיישב מול הטלוויזיה לצפות ביונית לוי מדווחת על תוצאות המדגם. לא, זה עדיין לא יהיה הקץ של אי הוודאות. אני זוכרת היטב את מערכת הבחירות ההיא ב-1996, כשעל פי המדגם, ועל פי חלק מתוצאות האמת, שמעון פרס ניצח. הלכתי לישון בשמחה, והתעוררתי למציאות הפוכה: בנימין נתניהו נהיה ראש הממשלה. מסקנה? לא הלכתי לישון? לפחות לא בלילה של תוצאת הבחירות? או לשמוח על לילה של שינה טובה שהרווחתי אז, ואולי לדעת, שהרגע שבו שמתי את הפתק בקלפי איננו מסיים את מצב אי הוודאות, עוד הרבה אי וודאות צפויה בדרך. מסקנה? בואו נאמר שאנו חיים בתקופה מעניינת ומאתגרת (אם אתה אופטימיסט) או מפחידה ומאיימת (אם אתה לא...).

• כן, את זה כתבתי, לפני הבחירות. וכל השאר ידוע לכולנו...

• אורלי לוי אבוקסיס

לא להאמין, אורלי, את גדלת בבית, שהפוליטיקה הייתה בו לחם חוק. היית חברת כנסת. את לא טירונית פוליטית. ובכל זאת – את לא מבינה שבמגרש כדורגל לא משחקים על פי כללים של כדורסל? את לא מבינה שבפוליטיקה, על מנת להשיג הישגים צריך לפעמים להתפשר? לו היית הולכת עם כחול לבן, היה לך סיכוי לא רק להיות חברת כנסת, אלא אולי אפילו שרה. אני מאמינה שמפלגת כחול לבן הייתה גם מרוויחה ממהלך כזה, ואני מאמינה שגם מדינת ישראל הייתה מרוויחה מכניסתך לכנסת ולממשלה. חבל!!!

המהלך הזה של אורלי לוי הזכיר לי איך, בשעתה, ציפי לבני עשתה את כל הטעויות האפשריות כשניהלה מו"מ על הקמת ממשלה והפסידה את ההזדמנות שניתנה לה: היא לא ניצלה את כל פרק הזמן שניתן לה להשלים את המהלך, היא דיברה בעצמה עם המפלגות החרדיות במקום לשלוח אליהן גבר שינהל איתן את המו"מ בשמה, ובעיקר היא סרבה לשלם למפלגות האלה את האתנן שהן דרשו (למי שלא מכיר את עולם הפשע: אתנן הוא הכסף שמשלמים לזונה...). אולי זה היה צודק, אבל ודאי לא חכם, כי כשהיא נכשלה, ביבי נהיה

ראש ממשלה (והוא כן שילם לחרדים את האתנן...). הפוליטיקה היא עיסוק שיש בו הרבה לכלוך, אני מעולם לא רציתי לעסוק בו. אבל ברגע שנכנסים לתוכו, אין ברירה אלא להתפשר וגם להתלכלך. זה חבל, אבל כל עוד לא הגיע המשיח, ככה מתנהלים העניינים. אינני סובלת את בנימין נתניהו, אבל הי! מוכרחים להודות שהוא גאון במגרש הפוליטי.

• מפלגת העבודה

עצוב מאוד שזה המצב, אבל עצובה יותר היא התנהלותו של אבי גבאי, שדרדרה את המפלגה לשפל כזה. אולי הוא היה מנהל טוב, אבל הוא לא מנהיג. מנהיג אינו מתנהל עם אנשיו (למשל: זוהיר בהלול, איתן ברושי, וכמובן ציפי לבני), בגסות ובבוטות כפי שהוא עשה. הוא יהיר מבלי שהיו לו קבלות של ממש. מה שחסר לו זה קצת צניעות, קצת הקשבה לאנשים אשר הולכים אתו, וקצת פחות אגו מנופח.

אבל גם לו היו לו תכונות של מנהיג, המפלגה, לאורך לא מעט שנים בועטת במה שהיה פעם ה"בייס" שלה. המפלגה שלאורך לא מעט שנים נשענה על כוחה של התנועה הקיבוצית והייתה מזוהה איתה. הפנתה בשנים האחרונות עורף לקיבוצים, למחוז הקיבוצים במפלגה, ולחבריו.

אין פלא שבקיבוצים, למרות פניותיו של המזכ"ל ניר מאיר, הענישו את מפלגת העבודה. רק חבל לי על מירב מיכאלי, שלא נכנסה לכנסת. זה הפסד לא רק שלה – אלא של לכולנו.

• סקרים, מדגמים ומינה צמח

הדקות הנהדרות ב"ארץ נהדרת" שבהן יובל סומו חיקה את מינה צמח היו הדקות המהנות ביותר ביום שלישי בערב...

בינינו? הגיע הזמן לשינוי: בלי סקרים ובלי מדגמים. היה זה שמעון פרס שאמר שסקרים הם כמו בושם: להריח אבל לא לשתות, ובפארפרזה על פסוק תנ"כי נאמר כבר מזמן: "מדבר סקר תרחק".

• נחמה קטנה

הימין החדש לא עבר את אחוז החסימה – איילת שקד לא תהיה שרת המשפטים!!! אפשר להתנחם בזה. אבל במקום לשמוח, אני מתמלאת חרדה,

שאת התפקיד יקבל יריב לוין (ההוא שאמר שיש לעלות על בית המשפט העליון עם בולדוזר), ואולי לא יריב לוין, אולי איתמר בן-גביר? ומי יודע, אנחנו עוד עשויים להתגעגע אל איילת שקד, אלוהים ישמור!

גם "זהות" ההזויה של פייגלין לא עברה את אחוז החסימה. כנראה שבכל זאת יש איזושהי חוכמה בעם שלנו.

• גנזך ווייצמן

נכון לעכשיו נרשמו אצלנו מעט אנשים שרצו טיול (בחינם) ליד ווייצמן ברחובות. עדיין יש זמן, אבל אם לא יהיו לפחות 20 משתתפים, לא נקבל את ההסעה על חשבון יד ווייצמן, וחבל, זה עשוי להיות יום מעניין ומהנה.

תמר וולפין

3 בקשות לקבלת משפחות לחברות

ב-17 לחודש נקיים אסיפת חברים בה נקבל 3 משפחות לחברות.
 2 משפחות של בני משק -זיו ומירב נוי, רינת אורן
 ובנוסף משפחה חדשה שרכשה את ביתו של ריפקינד .
 אליה צוקר (ביקשתי מאליה לפרט על עצמה יותר מהרגיל בשל היכרותנו
 המועטה איתה - צוות הקליטה ,גל-מנהל הקהילה, איילת-מנהלת החינוך ,ואני
 דליה מנהלת צ.מ.ד נפגשו איתה.
 וממליצים על קבלת המשפחה

בברכה -גל מנהל הקהילה דליה זלצברג מנהלת הצמיחה הדמוגרפית

רינת אורן, בת כפר הנשיא,
 אמא לענבר בן 9 ובת זוגתו של ירון,
 בן קיבוץ מרום גולן.
 עובדת כגננת אם בגן בוגר של
 משרד החינוך באיילת השחר.

חזרתי לכפר הנשיא לפני כתשע
 שנים בעקבות לידת בני, ומתוך
 חיבור עמוק ושורשי למקום בו גדלתי
 וחונכתי.
 בחמש שנים האחרונות הייתי חברה
 בוועד המקומי.

אוהבת את האנשים, מחוברת
 לקהילה ומעוניינת להמשיך לתרום
 ולקחת חלק בקידום הקיבוץ.

ברצוני להתקבל לחברות בכפר הנשיא. אשמח לעזרתכם בקלפי.

אליה, נועם, עומרי, נתנאל, ונוגה. (עיסא אהכירי :)

**שלום לחברי הקיבוץ כפר הנשיא הנכבדים,
אני מבינה שזה חדש לכם, לקבל מישוה על סמך מילים ותמונה, וכמענה
לבקשתה של דליה זלצברג, אני כותבת כמה מילים עלינו -**

קצת עלינו:

שמי אליה צוקר, אמא לארבעה ילדים, ביוני אחגוג 44.
גדלתי ביהוד ומגיל 15 בתל אביב, בגיל 20 אמי פרשה מהעיר בפנסיה ועברה
לגור בקדיטא, ובביקורים שלי אצלה התחלתי להתוודע למקום היפה והמיוחד
הזה.
עד גיל 28 חייתי בתל אביב עם אהבה מאוד גדולה לעיר, הייתי סטודנטית,
עבדתי במשמרות וישבתי בהרבה מאוד בבתי קפה.
בגיל 28 הכרתי את שרון, אב ילדיי שהתגורר בקדיטא בהר מול אמי.
לאחר כמה חודשים גם אני עברתי לקדיטא ושם חיינו בבית עץ שבנינו ושם נולדו
ארבעת ילדיי, שלושה בנים ובת. בקדיטא היו תקופות של חיי קהילה ענפים
ועמותה שהקמתי שיזמה הקמה ושיפוץ של גן משחקים ואין ספור פעילויות
משפחתיות.

קדיתא באופייה הייתה ונשארה מקום אינדיבדואליסטי, ואני מרגישה שהילדים ואני זקוקים ורוצים יותר חברה, יותר קהילה ויותר ציוויליזציה סביב. במשך כל השנים אני המשכתי לעבוד וללמוד, הנחיתי קבוצות תעסוקה, ליוויתי אנשים בתהליכי שיקום, סדנאות לחיילים לפני שחרור ועוד. למדתי תואר שני, הנחיית קבוצות, אימון...

לפני שנה וחצי שרון ואני נפרדנו, והמשכנו לגור בקדיתא בבית מול בית, דבר שיצר אתגרים רבים... כעת אני מרגישה שהגיע הזמן שלי לצאת לדרך חדשה. המחשבה הזו נולדה לפני שנה וחצי וסוף סוף אני מקווה, תגיע להגשמה. בקדיתא שרון יישאר, וכך גם פינה חמה ובית לילדים, וימשיך לטפח ולפתח את המקום, בין השאר לנהל צימר שבנינו. אחת החוויות החשובות שלנו בתור משפחה היה טיול של חצי שנה לקמבודיה עם שלושת הבנים (נתנאל היה בן תשעה חודשים כשנסענו), עליו גם כתבתי בלוג (עדיין נמצא אי שם באינטרנט). חשבתי המון לאן אעבור לגור - חזרה לתל אביב? ערבה? קיבוץ? מושב? קריית שמונה? פיליפינים????

הבנתי שהדבר העיקרי שאני מחפשת במקום בו אגור עם ילדיי, זה נגישות של אנשים, שבילים, נוף ותחושת שייכות. חיפשתי בתים, שקלתי שכירות או קנייה, ומצאתי בית חמוד בכפר הנשיא, קטן, חמים ומוקף עצים ושבילים, והרגשתי תחושת ביטחון. עם התחושה הזו המשכתי לברר ולשאול.... להיכנס לעיתים לשטח הקיבוץ בדרך לחצור או ראש פינה ולקבל את התחושה של המקום. מה ששמעתי והרגשתי היה טוב, ועד כתיבת מילים אלה, עשיתי דרך ארוכה מאוד (אבחונים, ועדות... אתם בטח יודעים....) והגעתי לישורת האחרונה.... הילדים שלי מודעים לכל התהליך, ראו תמונות ומכירים, בילו עד כה הרבה בקיבוץ דברת (סבתא מצד שרון ובני דודים גרים שם), סקרנים ושואלים הרבה שאלות על החיים בקיבוץ, ולמרות שידועים שהכל עדיין תלוי ומותנה... כבר מחכים מאוד למעבר.

כיום אני עובדת בעמותה שעושה עבודת חסד בתחום החוסן הכלכלי, מעבירה סדנאות של חינוך פיננסי בבתי ספר (אני העברתי ברמת כורזים), מקדמת נשים יזמיות בתכנית שנקראת מצפן ליזמות ועוזרת לקדם משפחות להתנהלות כלכלית, תעסוקתית וזוגית נכונה. בשנתיים האחרונות אני נפגשת עם משפחות ומלווה אותן בתהליך של שינוי הוליסטי שנמשך שנה, ומאוד אוהבת את העבודה שלי וממשיכה ללמוד כל יום מהאנשים איתם אני עובדת ומהמשפחות עצמן. תיכף מסיימת גם לימודי ייעוץ קריירה.

על הילדים - נועם בן 14 בכיתה ט', עומרי בן 12 בכיתה ו', נתנאל בן 9 בכיתה ד' ונוגה בת 6 בכיתה א', כולם לומדים בבתי ספר בסאסא. לילדים אני אתן הזדמנות לקבל דף חלק ולהיות אחראים על הצגת עצמם כשיבוא הזמן, בינתיים אני יכולה להעיד באופן אובייקטיבי שהם מתוקים, נדיבים, אינטליגנטים, סקרנים וחברותיים. אני מקווה שתקבלו אותנו בפתיחות, ומחכה כבר להיות בעמק. אליה

*הכוונה של המשפחה, להגיע אלינו לקיבוץ ביוני יולי כשיתפנה הבית שרכשו כאן. בית ריפקינד לשעבר. שיהיה בשעה טובה.

זיו ומירב נוי

זיו- בן משק (בנם של מיקי ועמליה נוי, אח לעומר וכליל), מנהל ענף הלול

מירב- אני בת קיבוץ שער הגולן, פיזיותרפיסטית במשרד החינוך לאוכלוסיות עם צרכים מיוחדים, הידרותרפיסטית בבריכת יערה בעמוקה, ומדריכת פילאטיס בסטודיו "קול הגוף" פה בכפר הנשיא.

אנו חיים ביחד בכפר הנשיא מ-2013 ודי מהר הבנו שכאן זה הבית. התחושה המיוחדת של הפתיחות והמגוון של תושבי הקיבוץ מתאים לנו מבחינה אישית וחברתית.

גפן- נולדה ב-2017 בת שנה ו-10 חודשים, הולכת כל יום בשמחה לפעוטון שחף הנפלא.

בלה- הכלבה המיוחדת שלנו .

רואים את עצמנו בכפר הנשיא לעוד הרבה שנים, רוצים לבנות כאן את ביתנו ולקחת חלק פעיל בקהילה המשתנה והצומחת. מודעים לקשיים הכלכליים שהקיבוץ נמצא בהם, אך מבינים שתהליכים לוקחים זמן, דורשים סבלנות, אורך רוח וחזון משותף.

שמירה בכפר / דויד אלמן

זוכרים את האמרה המפורסמת אצלנו?
"הצבא צועד על קיבתו והשומר על צ'יפסו"

(הזכויות שמורות למוסי ז"ל, כמובן)

היו זמנים וכולנו שמרנו אז. היה די רומנטי מאחר ושמרנו בזוגות ואת הזוגות היינו בוחרים בעצמינו...

(כאן נכנסת הצנזורה העצמית לעבודה....)

חדר השומרים היה חלק בלתי נפרד מהאקונומיה. הרי על האקונומיה חייבים לשמור, לא?

נראה לי שמיטב הרעיונות הקיבוצים עלו דווקא בשמירה כאשר חברים לא פחדו לבטא את מחשבותיהם, תהיינה מטורפות עד כמה שתהיינה.

לא פחדנו מדבר. היינו גיבורי החייל!! כשהדבר הכי מפחיד היה שמא ננעל את עצמנו בטעות במקרר הגדול של האקונומיה, תוך כדי זלילה, ונצטרך להמתין לבוקר שמישהו יועיל בטובו לחלץ אותנו.

כן, היו זמנים והינה פתאום עולה הצורך בשמירה מחודשת בכפר. אני שומע על המכינה, על "השומר החדש" ומתנדבים שבאים מהמרכז לשמור אצלנו!!

המארגנים כאן ראו לנכון לבקש מהציבור המקומי לחדש את מסורת השמירה. ישנה רוח התנדבות כלשהי, מן הסתם לא מספקת כרגע אבל ימים יגידו.

והינה מגיע הלילה שלי. סה"כ קרוב ל 4 שעות – מה כל כך מסובך? זכיתי וזוגתי לשמירה הופיעה בצורת מתנדבת אמיצת לב העונה לשם שמחה. יושבים/עומדים סביב מדורה שמכין לנו אחד השומרים ומקשקשים. מדי פעם עושים סבוב רגלי במקום להראות נוכחות.

לילה מהנה מאד, אני חייב לציין. פגשנו שני שומרים לא מקומיים, חביבים ולבביים והזמן פשוט נעלם בין האצבעות.

לסיכום הלילה, אני ממליץ לכל מי שיכול, להתנדב למבצע. סה"כ אנחנו שומרים על שלנו וזה די מביך שרבים כל כך שומרים עלינו ואפילו אינם חיים במקום באופן קבוע. חוץ מזה יש משהו קסום בלילה, בחושך, מסביב למדורה....

אני ממליץ מאד. ואם החלטתם לנסות – הכתובת היא יפעת וויסבקר

"אז כפי ש(כמעט) טען יוסי טרומפלדור: "טוב לחיות בעד ארצנו" bbm1 דוד

ערב זיכרון לשבי/תודות

לרחל גינת-על מסירות וקפידה תוך שילוב עם נכונות לעזור בכל הקשור לחמר ארכיוני. הארכיון מהווה דגמא והשראה באירגון למופת. ובזמן אמת, (לטוב ולרע), תמצא שם כל שתבקש.

לצילה-על הפירסום בכל מדיה אפשרית...

לדוד אלמן-על צילום של כל הערב.

למעין ורחלי-על הזמן הרב שהקדישו שהמקום יהיה מכבד ומכובד.

למעין וניסן-על התפאורה הכל-כך מוסרת ומקצועית.

לדודיק ורפי-עמודי התווך הרדיופונים.

לרננה חייט-על עזרה בעריכת סרטים.

לדניאל סער-האחד והיחיד!. אני מצדיעה לך ש-, נאלצת". לסבול אותי ימים רבים ושעות אין ספור לעריכת כל הסרטים במקצועיות ובסבלנות שאין לי מושג מאיפה השגת...?

לאילן-המגביר האולטימטיבי. תמיד בחרתי בך ואף פעם לא איכזבת. יישר כח!.

למשפחה המיוחדת- והמוכשרת-משפ' מזרחי-על העזרה האין סופית ככל שהתבקש. (והתבקש....)!.

אביטל שובל.

נפגשים במפגש...

לכבוד חג הפסח-

נקיים ארוחת צהריים חגיגית,

עם הרמת כוסית (לפחות אחת...),

ברכות, מטעמים וטעימות מן ההגדה של פסח.

הארוחה החגיגית תתקיים ביום חמישי 18/4 בשעה 12:00 במפגש.

- את הארוחה נקיים במסגרת ארוחת צהריים לחברי מועדון מופ"ת- לפיכך, חברים שאינם חברי מועדון מופ"ת מוזמנים בשמחה להצטרף אלינו. אולם לצורך הערכות נכונה הנכם מתבקשים להירשם מראש עד יום ראשון הקרוב, כולל.

- ניתן להירשם על לוח המודעות במפגש

או ע"י שליחת מסרון לנייד שלי- 054-2882573

חברים שאינם חברי מועדון מופ"ת ומעוניינים להצטרף אלינו מוזמנים לעשות זאת בעלות מסובסדת של 30 ₪ ובהרשמה מראש. ♡

בברכה, שיפי :)

דמו דמו דמוקרטיה

הדמוקרטיה הישראלית ספגה השבוע מכה קשה מאוד. מי שנאשם בשוחד, מרמה והפרת אמונים עומד להתמנות לראש ממשלה. כאשר סל הבריאות מכיל בתוכו פחות כסף ממה שכבר הוקצב למטוסו הפרטי. בזמנים קשים כאלה אני נוטה להזכיר לעצמי את הדברים שאמר הפילוסוף הצרפתי אלבר קאמי לסטודנטים אמריקאים בשנת 1946 בהרצאה באוניברסיטת קולומביה. הוא ניסה לתאר את העולם התרבותי שהגיע מאחת המלחמות הנוראות ביותר שידע המין האנושי. ללא ספק המילים האלה של אלבר קאמי אמורות לשמש נסיון נגד לאומנות וניסיון להפוך את האדם לחומר גלם, להגשמת מאוויים של מעט אנשים שצברו כוח להשחית ולהטיל טרור ופחד, על חייהם של אנשים המבקשים רק להגיע בשלום הביתה לאחר עמל יומם. להלן חלק מהדברים שאמר:

דברים שנשא אלבר קאמי לפני סטודנטים באוניברסיטת קולומביה בשנת 1946

"נולדנו בתחילת מלחמת העולם הראשונה. כמתבגרים חוונו את המשבר של 1929, בגיל עשרים, היטלר, אחר כך הייתה המלחמה בחבש, מלחמת האזרחים בספרד, וכמובן מינכן. אלו היו אבני הבניין של החינוך שלנו. אחר כך פרצה מלחמת העולם השנייה, התבוסה והיטלר היה בביתנו ובערנו. להיוולד ולגדול בעולם שכזה, במה עוד אפשר היה להאמין? בשום דבר, במאומה פרט לשלילה העקשנית שבה הוכרחנו להסתגר מן ההתחלה.

העולם שלתוכו נזרקנו היה עולם אבסורדי, ולא היה בסביבה שום עולם אחר שאפשר היה למצוא בו מקלט. עולם התרבות היה מלא יופי, אבל לא היה עולם אמיתי. וכשמצאנו עצמנו ניצבים פנים אל פנים מול הטרור ההיטלראי, באילו ערכים יכולנו לדבוק? מהם הערכים שבעזרתם יכולנו להילחם בשלילה? שום ערך לא עמד לנו.

לו הייתה הבעיה רק בפשיטת רגל של אידיאולוגיה פוליטית או שיטת ממשל היה זה פשוט יחסית, אבל מה שקרה צמח מתוך שורשיו של המין האנושי והחברה. לא היה ספק בכך, והדברים קיבלו חיזוק בכל יום מחדש, לא רק בהתנהגותם של הפושעים, אלא בהתנהגותו של האדם הממוצע.

העובדות הוכיחו שהאנושות קיבלה את מה שמגיע לה. לחייהם של האנשים הללו הייתה כל כך מעט משמעות, והאלימות שבשלילה ההיטל ראית הייתה כשלעצמה הגיונית. אבל היא הייתה בלתי נסבלת ואנחנו לחמנו בה.

עתה כשהיטלר נעלם, אנו יודעים כמה דברים בוודאות: ראשית שבית-הסוהר שהרה את ההיטלריזם לא חוסל - הוא מצוי בכל אחד ואחד מאתנו. כל מי שמדבר על הקיום האנושי במושגים של כוח, יעילות ו'יעוד היסטורי' מפיץ את המגיפה. הוא למעשה רוצח בכוח או בפועל, משום שאם בעיית האדם מתדרדרת לאיזשהו 'יעוד היסטורי', למעשה אין הוא עוד אלא חומר (אובייקט) בידי ההיסטוריה וכל אחד יכול לעשות בו כרצונו.

דבר נוסף שלמדנו הוא שאין אנו יכולים לקבל שום השקפה אופטימיסטית בקשר לקיום האנושי, שום "happy ending". אבל אם לדעתנו אופטימיות משמעה טיפשות, אנו יודעים גם שפסיביות בקשר ליכולת הפעולה, לאי-התערבות האדם במעשי עוול המתרחשים בקרב בני אדם אחרים, היא פחדנות.

אנו מתנגדים לטרור, לאלימות מפני שהם מכריחים אותנו לבחור בין לרצוח או להירצח. האלימות איננה מאפשרת שום קומוניקציה אמיתית בין בני-אדם, ומשום כך אנו מתנגדים לכל אידאולוגיה שמתיימרת לתפוסה כוללת על כל חיי האדם."

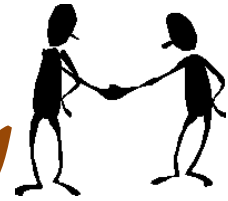
אלבר קאמי, התנגד לאלימות ולטרור, כי הם מכריחים אותנו לבחור בין לרצוח או להירצח.

הטקסט של אלבר קאמי נכלל כטקסט מוביל בתערוכה שלי בגלריה במחניים.

בהזמנות נאה זו אני מבקש להזכיר לכולם שבשבת הקרובה ב- 13.4 בשעה 12:30 תתקיים פתיחה לתערוכה שלי "אמנות או נאמנות" בגלריה במחניים. כולם מוזמנים בחום.

דודו פלמה

נעים להכיר / מיכל אשחר

נעים להכיר - מאחורי הקלעים (לכבוד המדור ה- 50)

לפני שנה וחודשיים התחלתי להגשים חלום – חלום קטן, רעיון. רציתי להכיר טוב יותר את השכנים שלי בקהילה המיוחדת הזו, ועל הדרך לאפשר לעוד חברים להכיר זה את זה.

לשמחתי הגדולה היתה הפלטפורמה – "דברי הכפר" שקם מחדש כמו עוף החול כמה חודשים קודם, ולשמחתי העוד יותר גדולה, מצאתי שיש נכונות לשיתוף פעולה מצד חברי הקהילה, ושגם להם נעים להכיר. בנוסף, הילדים קצת גדלו מה שאיפשר לי לחזור לחשוב, לרצות, ואפילו לפעמים לבצע. וגם ההיעלמות של דברי הכפר לשנתיים הבהירה שהמקום הזה שבו אפשר לכתוב אלינו, אל ועל הקהילה שלנו, אינו מובן מאליו, וכדאי "לנצל" אותו לטובה, אם רק אפשר.

החלטתי על פורמט מצומצם וקל משקל, שיאפשר לשאת את המשימה לאורך זמן, ויספק את הפרטים החשובים – חשובים כי הם מעניינים – מעניינים אותי, כמובן. אבל לא ידעתי כמה באמת זה יימשך, כמה זמן אתמיד בריטואל השבועי של איתור מרואיין, מציאת זמן מתאים, ראיון, כתיבה, ועמידה בדד-ליין. אחד הקווים שמנחים אותי בתקופה זו בחיי היא להשתדל לעשות רק דברים שגורמים לי הנאה. יש כל כך הרבה דברים שהם חובות והכרח, אין מקום לעוד מהם בשעות הפנאי שלי. המדור הזה ימשיך רק אם זה יהיה כיף.

די מהר הגיע מדור מספר עשר, ואז כבר היה ברור – זה כיף גדול, שלא נגמר כל כך מהר. בחיי שזה הרגיש כמו חגיגה. גם אני נהנית מהמפגשים וההיכרות, גם התגובות מחממות לב ונותנות אישור לכך שהצורך שלי מהדהד צורך של רבים בקהילה, ואולי אפילו אפשר לומר, צורך של הקהילה. התחושה של חיבור בין הנאה לבין מימוש היא תחושה נפלאה, והמשכתי קדימה בעוז.

יש איזשהו ערך למספרים, לציון של יובלות, של ימי הולדת עגולים. מצאתי עצמי חושבת, איך אחגוג את המדור ה- 100? אבל מי יודע אם נגיע עד למאה, נראה לי שגם 50 הוא סיבה מספקת לציון, להתייחסות. והופ, כמעט בלי להרגיש, הגענו לנקודת ציון הזו. שאלתי את עצמי, את מי אראיין למדור ה- 50 החגיגי, ובסוף החלטתי לעצור לרגע, ולכתוב על המדור עצמו, לשתף קצת במה שעומד מאחוריו.

ואז לא שמתי לב ומסתבר שהיובל היה כבר בשבוע שעבר, אבל אם פורים יכול אז גם אנחנו יכולים, להופיע בשבוע איחור.

אז על מה רציתי לספר? קודם כל, על המוטיבציה. כשהגעתי לקיבוץ, לפני 17 שנה, עוד היה כאן חדר אוכל פעיל, ואוולין היתה אחראית על וועדת בנים, שאיכשהו התגלגלתי לחסותה. אוולין המופלאה דאגה להכיר לי חלק גדול מספיק מהאוכלוסיה – מסה קריטית כנראה, כדי שאבין קשרים והקשרים, וחדר האוכל חיזק את המגמה. אה, והיה גם את המדור "פירורים" בדברי הכפר, בעיר היו קוראים לזה מדור רכילות, כאן אני חושבת שהיה ראוי לקרוא לזה חמצן לקהילה. מתוך כל המידע שהצטבר בערוצים השונים, הרגשתי שאני מכירה. היכרות יוצרת שייכות.

אחרי כמה שנים עזבתי, ואחרי עוד כמה שנים חזרתי ואיתי טל, והקיבוץ השתנה. זה לא כ"כ הפריע לי, גם כי אני השתנית, וגם כי עדיין הכרתי מספיק, וגם כי הייתי עסוקה בבניית הבית הפנימי שלי. אבל יותר ויותר התחלתי לשמוע את המבוגרים, אומרים בכאב – אנחנו לא מכירים אנשים על המדרכות. יש הרבה פרצופים שאינם מזוהים לנו. והסאבטקסט נשמע לי כמו – אנחנו כבר לא בטוחים למי שייך הקיבוץ הזה, מי שייך לקיבוץ הזה, וגעגוע גדול למקומות שפעם הפגישו בין האנשים וחיזקו את השייכות והקהילתיות.

ויום אחד, פתאום ולהפתעתי, שמעתי את עצמי אומרת את אותן המילים – יש כאן כל כך הרבה פרצופים שאני לא מכירה, וזה מוזר. מי הם? תושבים? בנים חוזרים? אולי רק אורחים לתקופה? הרחבה? מה הם עושים כאן? איך הגיעו? יש להם קרובי משפחה בקיבוץ? מה המקום הזה בשבילם? מעניין אם הוא בשבילם משהו דומה למה שהוא בשבילי?

אז זו המוטיבציה, והשאר היסטוריה.

רציתי גם לכתוב משהו על בחירת המרואיינים. יש מבחינתי שני קריטריונים – הראשון, שיהיה מישהו שגר כאן לפחות שנה. השני, שיסכים ☺. אני לא מחפשת את ה"מעניינים" – כל מי שגר/ה כאן מעניין/ת בעיני. אני לא מנסה לשכנע את מי שלא רוצה להתראיין – יש סיכוי סביר שאני בעצמי לא הייתי ששה להתראיין אם היו מבקשים. כמו שאמרתי קודם, אני מאמינה בדברים שנעשים בהנאה. חוץ מזה, חשוב לי שיהיו כאן כל סוגי האוכלוסיות שמרכיבות את הפסיפס שלנו – מהוותיקות ועד לבנים, חברים, תושבות הרחבה, תושבים, וגם ש"ש ועובדות זרות. כולם מיוצגים במדור, ללא אפליה, גם לא מתקנת.

ורציתי גם לכתוב על הרגע הזה של העצירה, של המחשבה על ההמשך, של הבדיקה: האם ההנאה הפכה להרגל, האם המדור הוא עדיין כיף גדול, או שתחושת המחויבות מתחילה להזדחל, במיוחד כשמתחילים להגיד לך, כמה המדור משמעותי... כמובן שזה נעים מאוד לשמוע, ואני מעריכה ומודה, אבל זה גם מוציא את זה קצת מרשות השעשוע האישי, אל רשות הציפייה הציבורית. כי לפעמים זה יכול לקרות, משהו שהתחיל בהנאה, התלהבות ומהמקום המדויק והמספק ביותר, יכול עם הזמן להפוך לשגרת, אוטומטי. מובן מאליו. וצריך לבדוק מחדש, האם אני כאן עדיין מתוך עניין, הנאה ותשוקה, או מתוך חס

וחלילה, תחושת חובה, בין אם כלפי אחרים, שמחכים למדור, או כלפי עצמי, ששואפת להגיע לכוווללם. לפעמים צריך לעצור לרגע, ולבחור מחדש. יכול להיות שבשבוע הבא לא יהיה מדור.

אבל זה בגלל שפסח, ובלייל הסדר המשפחה אצלנו, והבטחתי לטל לעשב את הגינה. נראה לי שממשיכים במסע. תודה על הקריאה.

מיכל אשחר

מיכל תודה לך

תודה על הרעיון, על ביצוע, על ההתמדה. זהו אחד המדורים החשובים בעלון. שהוא אישי, הוא מעניין,

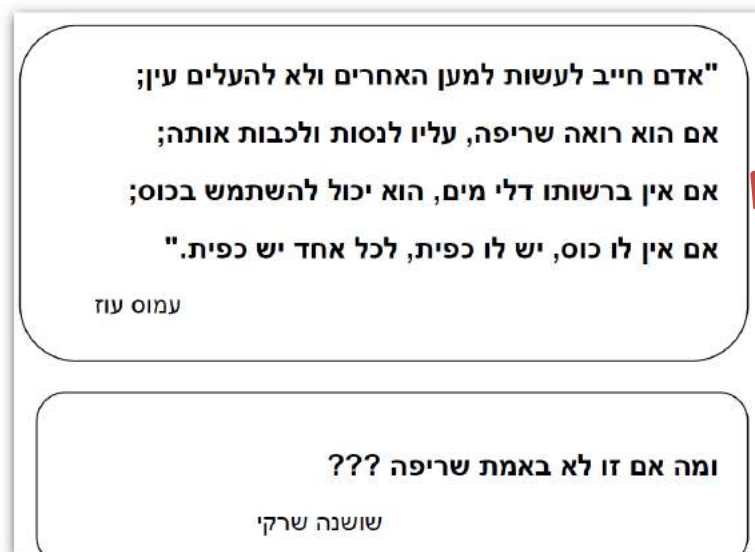
חברים מחכים לך מיכל, מידי שבוע לקרוא דוקא את המדור שלך. למה את חושבת ש – 50 זה זה מספיק? ומה עם כל שאר החברים? שעומדים ומחכים לתורם לראיון אישי.

תודה לך מיכל על ה-50 ואנחנו איתך, לפחות עד ה-120..

ש.ש. מערכת בשם המון חברים, להתראות בעוד שבועיפ

בעקבות

שושנה היקרה מאד,

אני מאד מעריכה אותך! כל השנים את מצליחה להוציא דברי הכפר
בנעימות ובמסירות.

בנוסף, את נותנת לי במה להוציא את הידע שלי, ידע שרכשתי במחקרים
ובלימודים שאני עוסקת בהם בחמישה החודשים האחרונים. אני גם לומדת
עם כמה מאות אנשים בקורס באינטרנט עם רופא שחקרה את הנושא של
חיסונים משק 17 שנים.

רוב תודות על הציטוט של עמוס עוז כי בעיני המאמרים שלי הם ה"כפית".
ההערה שלך גם חשובה בעיני כי אנו צריכים לברר היטב לפני שנצחק
ה"צילו".

אני שולחת כל מאמר שלי לבדיקה, לפני שאני מוציאה אותה, לעמותה
שנותן מידע לציבור בארץ על חיסונים. ובנוסף אני מבקשת מכל אחד
שמוצא דבר מה לא נכון בעיניו במאמרים שלי, אנא תתקשרו עלי, ואני
מבטיחה לבדוק את החומר מחדש.

גנט פרימוסט

שלושת הקושיות של פסח.

*מה היית רוצה לתת כשי בחג הפסח

*מה היית רוצה לקבל כשי בחג בפסח

*מה הדבר הכי טעים-מתאים למרוח על מצה בפסח.

*התשובה לשלושת הקושיות זהה –

ריבת תות שדה של רימונד

טלפון אחד ואתה מקבל שירות עד הבית בכפר הנשיא
(משלוח חינם)

מחכה לצלצול; רימונד סולומון

טלפון 04-6914566

נייד 052-3633618

מהמרפאה

בחוה"מ פסח, מיום א' 21.4 עד וכולל יום ג' 23.4, המרפאה תהיה סגורה.
גם דורית לא תעבוד.

אנא התארגנו בהתאם עם תרופות וניירת להם אתם זקוקים.

לידיעתכם – קופות החולים עובדות במתכונת קצרת בחוה"מ פסח, ולא מתבצעות בדיקות מעבדה.

קופ"ח חצור עובדים בימים אלה (א'-ג') בשעות 8.00-13.00.

קופ"ח טובא עובדים בימים אלה (א'-ג') בשעות א' + ב' 8.00-13.00

יום ג' 12.00-17.00

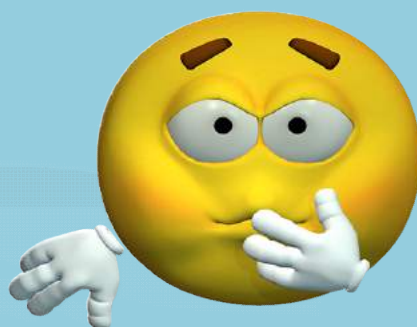
שיהיה לכולנו חג שמח, בריא וכשר.

פינת הויזואלוגיה דוד אלמן

Visualogy corner (David Ellman)

בחילות 2019

יום הבחילות בישראל 2019

להבדיל מתחילת החורף, פעם הכנרת
באמת היתה בשפל. ראו ב- 2001

משולחן העורכת

כשהייתי ילדה קטנה ברחוב העליון בראש פינה -
מה שנקרא היום אתר השיחזור,
היתה מכונית אחת במושבה. המכונית של הרופא; ד"ר אוחובסקי.
פולסווגן שחורה ובוהקת. (לשכן שלנו היה חמור בצבע חום.)

יום אחד לקחו אותי במכונית שלהם, לא זוכרת למה ולכן. (היינו שכנים ובידידות
מאוד הדוקה).
במושב ליד הנהג - יושבה הגברת אוחובסקי עם מטפחת צבעונית לראשה, שלא
תפריע הרוח את תסרוקתה. וכל הדרך שמרה על המטפחת ועל בעלה, שישים
לב לדרך וינהג כראוי, כי הכביש הוא מסוכן.
הכביש היה אז באמת מסוכן, כי מידי פעם היתה עוברת בו מכונית לא צפויה,
בטח של איזה גביר.

"פֶּאוּלָה' היא אמרה לו ברוסית חרדה, אני רואה מרחוק שבאה מכונית".
הדוקטור החזיר לה כמה מילים משלו, ברוסית כועסת.
אחרי כמה דקות שוב הזהירה אותו בשפתם, הוא נבח משהו כתשובה מתחת
לשפמו. בפעם השלישית שהזהירה, (3 מכוניות תוך רבע שעה..זה לא פשוט, זה
היה באמת מפחיד). הדוקטור כבר איבד את סבלנותו והחל צורח אליה בהמון
מילים...ונהייתה דממה.
אז עשתה הגברת עשתה תנועת ביטול ופסילה בידה ואמרה; "נו, קאק מְאָשִׁינוּ,
קאק שוֹפְרוּ".

הבנתי את המשפט רק לפי המנגינה. **כמו שהמכונית ככה הנהג.**
ואני נהניתי שם מאחור. המכונית הזו, היתה ממש עגלה, רק יפה יותר.

ומאז ימי ילדותי הרחוקה מאוד, עולה מידי פעם בראשי המשפט הזה: וכך גם
היום, אחרי שהעם בחר. אני אומרת: "נו, קאק מְאָשִׁינוּ, קאק שוֹפְרוּ." **כמו
שהמדינה ככה נראה המנהיג שלה.** וכמו המנהיג כך נראית המדינה.
זה שמגיע לנו כנראה, אם יש לנו רוב בוחרים שכזה.

נקווה שנגדל ותגיעה השעה, ויגיע לנו מנהיג טוב יותר. והוא יגיע, (נקווה שלפני
זה עם החמור הלבן) ונקבלו בשמחה רבה. ויבוא השלום ותבוא הברכה על כולנו.
לו - יהי !!!

